

WEEKEND

‘Ik werk heel graag in groep, maar soms word ik een monnik’

Ze mag dan een klassiek geschoolde violiste zijn, **Elisabeth Klinck** kleurt liever buiten de lijnen van het traditionele muziekcircuit. Tussen de muziek- en theaterprojecten door verscheen zonet haar tweede soloplaat: ‘Chronotopia’. ‘Ik verstop me er minder op.’

NINA DILLEN

Er klinken zachte pianoklanken in de woonkamer als Elisabeth Klinck (29) ons in haar charmante appartement in Brussel verwelkomt. ‘Chopin’, zegt ze, wijzend naar de plaat die ze heeft opgelegd. ‘Die staat hier tegenwoordig op repeat. Ik moet de rest van mijn platen nog uit de kelder halen, we wonen hier nog niet zo lang.’

De kat van de burens glijpt tijdens ons gesprek naar binnen en kruipt bij haar op schoot. Wat later steekt een buurman zijn hoofd door het raam voor een praatje. We moeten spontaan denken aan Klincks biografie op haar website: ‘Als performer werkt ze graag samen met verschillende artiesten en organisaties. Dat community-gevoel is net zo belangrijk in haar muziek als in haar dagelijks leven.’

Haar recentste projecten onderschrijven dat. Klinck is net terug thuis na een korte tournee door Duitsland met Isabelle Lewis, het collectief dat ze met performer Benjamin Abel Meirhaeghe en de IJslandse Valgeir Sigurdsson vormt. De hele maand mei tourde ze met de theatervoorstelling ‘The Truthful’ van Lieselot Siddiki, waarvoor ze de muziek schreef en waarin ze meespeelt. Later deze week repeteert ze Bach met haar Klinck Trio, samen met saxofoniste Adia Vanheerentals en toetseniste Maya Dhondt, dat in augustus op het MA Festival in Brugge speelt.

Ik herinner me maar één keer dat een leerkracht geen opmerkingen had op mijn spel. Dat is altijd blijven hangen, omdat het zo zeldzaam was.

Elisabeth Klinck
Violiste en componiste

‘Ik werk graag in groep en verbonden met anderen’, zegt Klinck. ‘Daar staat tegenover dat ik ook af en toe bewust de eenzaamheid opzoek. Ik heb dat nodig om mijn zintuigen weer op scherp te zetten en terug te keren naar de basis: mijn viool en ik. Dan word ik zoals een monnik die in alle stilte boeken overschrijft.’

Elitaire studie
Het nieuwste resultaat van zo’n isolatieperiode is ‘Chronotopia’, Klincks tweede solo-album dat gisteren uitkwam. Anders dan op haar debuutplaat ‘Picture a Frame’, waarop ze collages van omgevingsgeluid met viool combineert tot een sfeervol klanktapijt, klinkt de opvolger melodischer. ‘Mijn debuut was meer sound art. Dit keer staat de viool centraler en gebruik ik voor het eerst mijn stem. De nummers klinken lieflijker en toegankelijker, zonder dat het popmuziek wordt. Het is een heel intieme plaat waarop ik me veel minder verstop.’

Het lijkt gek dat een sociale extravert een solo-instrument uitkoos. Daar zit haar vader, de violist Paul Klinck, voor iets tussen. Hij speelde onder meer als solist bij De Munt en was concertmeester bij gerenommeerde orkesten. ‘Ik mocht als kind niet op zijn instrument spelen, dus kreeg ik een klein viooltje toen ik drie was. Studeren ging bij mij niet altijd vanzelf, ik wilde altijd spelen.’

Een conservatoriumopleiding viool was een logische volgende stap. ‘Nochtans waarschuwde mijn vader mij voor een muziekcarrière. ‘Het is heel moeilijk om je weg te vinden als muzikant’, zei hij. Maar

Profiel
Elisabeth Klinck (29) is violiste, componiste en performer. Ze studeerde klassieke viool aan het Koninklijk Conservatorium Brussel en volgde elektro-akoestische compositie en een master ‘orchestral performance’ in Göteborg. Ze componeert en speelt ook in het theater, onder meer in ‘The Truthful’ en ‘One Song’. Gisteren bracht ze haar tweede soloalbum ‘Chronotopia’ uit, na ‘Picture a Frame’ (2023). Ze is een van De Twintigers 2025 van Klara, ‘de nieuwe generatie die de toekomst van de klassieke muziek, jazz en global zal kleuren’.

ook: ‘Je zal je plan wel trekken’. Nu is hij apetrots.’

Speels was die opleiding allesbehalve. ‘Een klassieke violistenopleiding is een elitaire studie, die veel discipline vereist en heel individualistisch is. Er wordt gestreefd naar het creëren van een soort geniale violist die nooit steken laat vallen. Ik hoor al bijna mijn hele leven: ‘Je moet meer oefenen.’ Of: ‘Je bent er bijna.’ Ik herinner me maar één keer dat een leerkracht geen opmerkingen had op mijn spel. Dat is altijd blijven hangen, omdat het zo zeldzaam was. Maar ik ben er ook dankbaar voor. Het heeft me geleerd hard te werken, vele uren alleen te repeteren, te herkauwen, te analyseren en samen te spelen. Dat zijn skills die je niet uit een boek kan leren.’

Tranen in de ogen
Toch bleef het elitaire sfeertje wringen na haar studies. ‘Ik vind klassieke muziek prachtig, maar ik heb het moeilijk met de koele, bedrukte energie die errond hangt. Klassieke muzikanten stralen iets intimiderends uit. Vaak zit er ook een enorme scheidingsmuur tussen de toeschouwers en de muzikanten.’

Maar toen zag ze op een avond een concertje van vrienden op café, waar het publiek met een pint in de hand stond te babbelen. ‘Ik vond dat zó gezellig dat ik dacht: zo wil ik ook op een podium staan. Dat zorgde voor een omslag, samen met de suggestie van een bevriend beeldend kunstenaar om na 23 jaar vioolspelen eindelijk eens los te komen van een partituur.’

Na een bijkomende opleiding elektro-akoestische compositie maakte ze in 2020 voor het eerst de muziek bij een theatervoorstelling, op vraag van het kunstenaarscollectief Zuidpark. Er volgden meer vragen voor theatrale samenwerkingen waarbij ze niet alleen componeerde en speelde, maar ook performde. Zoals in de fysieke krachttoer ‘One Song’ van Miet Warlop, waarin ze viool speelt op een evenwichtsbalk.

‘Ik hou enorm van de openheid in de theatersector, de nieuwsgierigheid naar elkaar en het zoeken naar een gemeenschappelijke grond. Er zijn geen façades, alles is laagdrempeliger dan in de klassieke-musiekwereld’, zegt Klinck. ‘Intussen probeer ik die vibe ook naar mijn eigen concerten door te trekken. Op het conservatorium lag de focus op strak binnen de lijntjes kleuren. Maar volgens mij kan magie pas ontstaan als je niet gepolijst speelt en risico’s durft te nemen.’

‘Ik wil uit de losse pols kunnen verven en pas achteraf zeggen: ‘Dat was te veel verf’. Ik zie dat bij mijn vader ook, een geweldige violist. Ik kreeg tranen in de ogen toen ik hem een keer begeleidde bij zijn solo, omdat hij hetzelfde stuk net iets anders speelde, volgens het gevoel van het moment. Zo ontstaat vuurwerk, bij de muzikant én het publiek. Meedoen aan de Koningin Elisabethwedstrijd? Niets voor mij,

Elisabeth Klinck: ‘Klassieke muziek is prachtig, maar ik heb het moeilijk met de bedrukte energie die errond hangt.’

© DIEGO FRANSENS

ik zou gek worden. En dat zeg ik met alle respect voor wie er wel blij van wordt.’

Geen twijfelruimte
Op de valreep is Klinck gekozen als een van De Twintigers, de jaarlijkse selectie van beloftevolle jonge muzikanten van de radiozender Klara. ‘Ik ben blij dat ik er nu pas voor gevraagd ben. Klara is het boegbeeld van de klassieke muziek, en pakweg drie jaar geleden worstelde ik nog te veel met mijn verhouding tot die wereld. Nu vind ik de timing ideaal: ik keer terug naar de familie die ik even de rug had toegekeerd, en waarmee ik me - *on my own terms* - met veel plezier weer verzoen.’

Als late twintiger behoort Klinck tot de leeftijdsgroep waarvan deze week bekend raakte dat er steeds meer uitval is door burn-out en depressie. Zelf worstelt ze er

niet mee, zegt ze. Maar op de vraag of het herkenbaar is uit haar omgeving, wordt het na een spontane ‘Megahard!’ plots stil aan tafel. Enkele weken geleden verloor ze een vriendin die fotografe was, ‘een fantastische, open en getalenteerde vrouw’.

‘Jonge makers ervaren vandaag veel prestatiedruk om te tonen wat ze kunnen. Er is geen ruimte om te twijfelen. En terwijl je vroeger na je dagactiviteiten die druk kon ‘uitschakelen’, stopt dat vergelijken met anderen nooit, door die vreselijke telefoons. We worden overspoeld door een overdaad aan alles, maar tegelijk ervaren we een gebrek aan zingeving of geloof. Veel leeftijdsgenoten verliezen zo de reden om uit bed te stappen. Omdat ze het gevoel krijgen dat ze er als individu toch niet toe doen in de grote massa.’

‘Daarom probeer ik vandaag extra van

concerten te genieten, in plaats van te focussen op foutloos spelen. Ik leef nog wél. En ik kan mijn leven niet wijden aan kunst als ik steeds verkrampt en angstig op het podium sta. Het lukt alleen maar door samen te werken met mensen die ik vertrouw, en die me opvangen als het nodig is. Op zoek gaan naar onverwacht vuurwerk en in het beste geval verbinden met mensen die die magie mee ervaren, dat is mijn reden om ’s ochtends uit bed te stappen.’

‘Chronotopia’ is uit bij Hallow Ground. Het releaseconcert is op 9 september in de AB in Brussel.

Wie met vragen zit over zelfdoding, kan terecht bij de Zelfmoordlijn op het gratis nummer 1813 en op www.zelfmoord1813.be.